

РЕШЕНИЕ

№ 21122

гр. София, 19.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 10.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разглежда дело номер **3027** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86-чл.92 от Закона за убежището и бежанците(ЗУБ)вр.чл.145–чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на З. Ш. род.23.08.1982г. в А. общ. М.,етническа принадлежност - пашун, вероизповедание - мюсюлманин - сунит,семеино положение - женен, ЛНЧ [ЕГН],с адрес:гр. С., ул. „проф. И. Г.“ №29,против Решение 1915/25.02.2025г. на Председателят на ДАБ при МС.В жалбата се излагат твърдения,че административният акт е издаден в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Същото е постановено при допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства ,като е направен необоснован и незаконосъобразен извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на молителят. Административният орган също така при постановяване на решението си не взел предвид, че в множество свои решения ЕСПЧ приема, че отправната точка при разглеждане на исканията за международна закрила следва да бъдат Женевската конвенция от 1951 г. и Протоколът към нея от 1967 г., които понастоящем до голяма степен са включени в правото на ЕС посредством Квалификационната директива (2011/95/ЕС).Принципът „забрана за връщане“ (non-refoulement) също е реципиран в общностното законодателство.Твърди се още,че са налице основателни опасения за живота и сигурността му, ако бъде върнат в А., поради което са налице и предпоставките по смисъла на закона за предоставяне на международна закрила.Жалбоподателят моли съда да отмени Решение №1915/25.02.2025г. на председателя на ДАБ - МС със законните последици.В о.с.з. жалбоподателят редовно призован не се явява,представлява се от адв.В.,която

поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът-председателят на ДАБ при МС,редовно призован, не се явява,не се представлява.

Съдът,като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно чл.235, ал.2 ГПК вр. чл.144, ал.1 АПК, от фактическа страна установи:

Първоначално З. Ш. е подал молба за международна закрила с Вх.№ВР-491 от 14.11.2024г., след което е регистриран на същата дата и настанен в ПМЗ - Военна рампа./л.114/

Молбата е продиктувана лично от този чужденец,след като му е преведена на разбираем от него език-„пащу“,без да има възражения по написаното в нея.С регистрационен лист ,чужденецът е регистриран в ДАБ с имена- З. Ш. род . 23.08.1982 в А. общ. М. , етническа принадлежност - пащун,вероизповедание - мюсюлманин- сунит,семеино положение - женен, Л.,език който владее – пащу/дари. С това съдържание,регистрационен лист е подписан от чужденеца със забележка в края,че текстът му е бил преведен на разбираем от него „пащу“ език,без комуникативни пречки,че разбира добре написаното и няма възражения по него.Подписан е също от длъжностното лице на ДАБ-МС,извършило регистрацията,и участвалия в нея преводач.

На 14.11.2024г. З. Ш. е получил срещу подпис копие от Указания рег.№17292/14.11.2024г./л.103/ относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, в превод на езика „пущу“ ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци,подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.С декларация на основание чл.30, т.3 ЗУБ,З. Ш. е декларира,че е род.23.08.1982 в А. общ.М.,етническа принадлежност - пащун,вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - женен.Личните данни на молителя са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Декларацията е продиктувана лично от чужденеца,като декларатор;текстът ѝ му е преведен на разбираем от него език,без възражения по написаното и без комуникативни пречки.Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер AFIS от 11.09.2023г. на чужденец с имена З. Ш. дата на снемане на дактилоскопните отпечатьци-14.11.2024г./л.102/С декларация рег. №17292/14.11.2024г.. З. Ш.,гражданин на А.,е декларира, че е съгласен да бъде обработвана информацията относно личните му данни, които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях.Декларацията му е преведена на език „пущу“,разбрал е съдържанието ѝ,като е подписал доброволно.

С протокол рег.№УП-17292/14.01.2025г./л.78-80/ е удостоверено провеждане на интервю с З. Ш.,гражданин на А.,от интервюиращия орган на ДАБ–МС-В. П.,на 14.01.2025г. от 11.30ч. до 12.15ч.В началото му е разяснено,че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България.Уведомен е, че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК. З. Ш. е предупреден,че на това интервю ще бъде направен аудиозапис.Изразил е съгласие в него да участва като преводач от езика „дари“ Д.Е. и е потвърдил,че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач.Потвърдил е данните,

съобщени при попълване на регистрационния лист. Посочва, че жалбоподателя, в присъствието на преводач потвърждава казаното при попълване на регистрационния лист и че е роден в А., семейството му живее в А., а един от синовете му в Германия. Твърди че на 26.12. 2023г. официално напуснал А. и се установил в Турция, където имал разрешение за престой, бил там около 10 месеца. Влязъл в България нелегално от Турция на 01.11.2024г. Твърди, че пътувал с микробус за сръбската граница, но т.к. се разболял подал молба за закрила в Р.България. Твърди, че искал да отиде в Германия при сина си и племениците./л.79/. Причината да напусне А. била свързана с работата му като финансов мениджър за периода от 2006-2021г., във фирмата която събирала данъци в общ.Н.. Твърди, че една вечер 4-5 човека нахлули в дома му и му казали да даде парите които събирал, той отговорил, че парите са в банката. След този случай цялото семейство се преместило в К., където нямали проблеми. Един ден решил да отиде до Д. и на излизане от джамията го отвлели талибаните, но кмета на селото където живеел преди го защитил и го освободили. 3. Ш. мотивира молбата си за международна закрила именно с твърдението, че преди да напусне А. имал проблеми с талибаните. В същото време заявява, че в родината си не е съден, арестуван или осъждан. Протокол рег. № УП-17292/14.01.2025г. е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ - МС, провел интервюто, участвалия в него преводач и чужденеца, който е потвърдил, че текстът му е бил преведен на разбираем от него език дори, не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него. По административната преписка е приобщена Справка вх. № МД-02-87/06.02.2025г. от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ –МС относно актуалната обстановка в Ислямска Република А../л.19-24/Посочено е в края ѝ, че същата е изготвена по “Методологията на ЕСПОУ за изготвянето на информация за страните на произход” на базата на внимателно подбрани, публично достъпни външни източници, посочени в края ѝ, без да съдържа мнение, оценка и анализ на ситуацията в тази държава, които да са направени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ –МС. Със становище рег. № УП-17292/19.02.2025г. на В.П. – старши експерт в отдел „Производство за международна закрила–кв. Военна рампа“–РПЦ-С. е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут./л.18/С решение №1915/25.02.2025г. на Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Административният орган е обосновал неоснователност на молбата за закрила, като е извършил преценка на всички релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на жалбоподателя и държавата му по произход А., както е разгледана бежанската история на жалбоподателят. Прието е, че не е обосновал наличието на риск за живота или свободата си, както и опасения от преследване по причините, изброени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Според административния орган не са изпълнени и законовите предпоставки на чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Поради това не е уважено и искането за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14-дневния срок за съдебно обжалване.

Разгледана по същество,съдът намира жалбата за неоснователна.

Оспореното в настоящото производство решение изхожда от компетентен орган председателят на ДАБ и е в кръга на законовите му правомощия по ЗУБ.

Административният акт отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му.Административният орган излага подробни съображения относно приетото от него, че на жалбоподателя не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като задълбочено е обсъдена както обстановката в страната му на произход - А.. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на жалбоподателя да разбере какви са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което им се отказва предоставяне на исканата международна закрила.

В хода на административното производство има проведено интервю с жалбоподателя.Административният орган е изследвал в мотивите си и данните, изложени в интервюто. В този смисъл административният орган е изпълнил задължението си при произнасяне по молбата за хуманитарен статут да извърши всестранна и задълбочена преценка на всички относими факти,декларации или документи, свързани с личното положение на чужденеца и с държавата по произход на родителите му - А., поради което съдът приема, че няма допуснато съществено процесуално нарушение.

Установява се от доказателствата по делото, че в хода на производството по общия ред пред компетентен интервюиращ орган при ДАБ, с чужденеца има проведено интервю, отразено в нарочен протокол, като интервюто е провеждано в присъствието на преводач, на език, посочен от търсещия закрила като разбираем и владян от него, включително са налице и данни, че съдържанието на протокола също е прочетено на интервюирания в присъствието на преводача и на разбираемия за него език.

Административният орган е спазил изискването на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ (изм. ДВ бр. 89 от 2020 г.), като в случая от ответника е изискано писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила, каквото е дадено преди произнасянето на органа и с него от страна на ДАНС не се възразява по предоставяне на статут при наличие на предпоставките за това. /л.81/

Заявленията на 3. Ш. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат,че е напуснал А., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса,религия,националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса,религия, националност,политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за

статут конкретни данни,като се отчете произхода на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход. В интервюто си пред длъжностни лица от ДАБ,същият твърди,че бил се установил в Р. Турция,като целта му била да достигне Германия.Същевременно в интервюто безспорно не са налице твърдения за репресия или преследване поради раса,религия,националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група от държавата,партии или организации и недържавни субекти.В настоящия случай правилно ответникът,изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване,което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.Изцяло правилен е изводът на решаващия административен орган, че заявените от молителя лични причини за напускане на А. са неотнормисими към искането за закрила.Правилено е заключението на органа, че в случая не се установява да е налице преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ.Не се твърди молителят или семейството му да са били заплашвани или преследвани по етнически или религиозни причини.Не се установява спрямо чужденеца да е осъществено преследване, релевантно на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ,както и риск от бъдещо такова.Молителят изрично заявява, че не е бил арестуван или осъждан и срещу него не е оказвано насилие.

Според съда така изнесените по време на интервюто от чужденеца факти правилно се интерпретират от органа,като такива, които не установяват обстоятелството,че спрямо търсещият закрила има осъществено преследване или е налице риск от бъдещо такова,поради което и жалбоподателят основателно да се страхува от това.Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие спрямо търсещият закрила поради причините, които се релевират в закона. Още повече, че самият жалбоподател сам избрал да напусне страната си, а не да е бил принуден да го направи поради други причини.Статутът на лицето следва да се определя не просто от субективните възприятия, но и последното следва да е породено от обективна ситуация,каквата не е била установена от административния орган.Нито пред административния орган,нито в съдебното производство,има твърдения или доказателства,че спрямо З. Ш. е имало преследване или пък съществува риск от преследване,което да попада в предметния обхват на ЗУБ.Така съдът намира,че установените с интервюто факти са правилно интерпретирани,като е обсъдено и доброволното напускането на държавата по произход от молителят.Посоченото в бежанската история, свързано с криминален случай касаещ отвлечането му от неизвестни лица в Д.,не само не е изяснено,но също не се сочи след това жалбоподателят да е бил обект на преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му по произход.В този смисъл правилен се явява изводът,който прави ответникът, че оспорващият напуска страната си по произход, мотивиран единствено от съображения,които не са релевантните за настоящото производство,нито сочи, че изпитва основателни опасения от преследване по някоя или някои от причините, посочени в чл. 8 от ЗУБ.Съдът счита,че след извършената преценка на фактите от бежанската история, обосновано се приема, че причините за напускане на страната по произход не са правно значими по смисъла на ЗУБ.Реално в историята си чужденецът не навежда никакви твърдения за конкретни репресии,предприети спрямо него или близки членове на семейството му, които да се дължат на някоя от причините, посочени в разпоредбата на чл. 8 от ЗУБ, което и обуславя извода, че решението на ответника да отхвърли молбата като неоснователна е изцяло правилно.

Причините, които българският законодател установява като обосноваващи предоставянето на хуманитарен статут,се сочат в чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция /т. 1/ или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание /т. 2/, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт /т. 3/. Правилна е преценката на административния орган, че в случая не са изложени твърдения и не се установява в държавата си по произход **3. Ш.** да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, или нечовешко, или унизително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ. По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателят съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ изложено в жалбата до съдът, правилно бежанската история е изследвана с оглед Решение от 17 февруари 2009г. на Съда на Европейския Съюз (СЕС) по дело C-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. За разлика от чл. 9, т. 1 и 2 ЗУБ и чл. 15, б. „а“ и „б“ от Директива 2011/95/ЕС, които обхващат ситуации, в които търсещият субсидиарна закрила е *специфично* изложен на опасност от съответния вид посегателство, чл. 9, т. 3 ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС визира една по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на общата ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на самоличност и други индивидуални техни характеристики. Според задължителното тълкуване, дадено на това основание за субсидиарна закрила, с решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело *Elgafaji*, C-465/07, „съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщо на личното негово положение. Т. съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, характеризиращо протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.“ Така възприетата от СЕС концепция за „пълзящата скала“ (*‘concept of a sliding-scale’*) кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането му там би било в нарушение на чл. 3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск (решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело *NA v the United Kingdom*, жалба № 25904/07-§ 115; решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *Sufi & Elmi v the United Kingdom*, жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 215 - 218). В случая молителят не доказва *специфичен риск* по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС /твърдяно в жалбата/, поради присъщи на личното негово положение елементи, ситуацията в държавата му на произход следва да е извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при връщане индивидуално и той да е изложен на тази опасност. Затова следва да се прецени, дали обстановката в А. поражда за него *общ риск*

по чл.9, т.3 ЗУБ и чл.15, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕС поради наличието на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население. Според дефиницията, дадена с решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело *Diakit*, C-285/12, съществуването на „въоръжен конфликт“ по чл.15, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕС трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, „когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна от степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.“ Общото положение в А. следва да се оцени по приобщената към преписката справка, публично достъпните актуални доклади на органите на ООН, ЕСПОУ, световно признати организации за защита на човешките права, чуждестранни правителствени служби като независими, надеждни и обективни източници на информация (решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *Sufi & Elmi v the United Kingdom*, жалби № 8319/07 и № 11449/07 - § § 230 - 234; решение на ЕСПЧ от 28 февруари 2008 г. по дело *Saadi v Italy* по жалба № 37201/06 – § § 131-133; решение на ЕСПЧ от 15 ноември 1996 г. по дело *Chahal v the United Kingdom* по жалба № 22414/93 – § § 99-100; решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело *NA v the United Kingdom*, жалба № 25904/07 - § § 119-122). Първо и най-важно, ситуацията със сигурността в А. се подобрява значително след превземането на властта от талибаните. Талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А. видно от справката на ДАБ. Понастоящем талибанското правителство - което провъзгласи А. за Ислямско емирство на А. (IEA) - контролира цялата територия. Малко, неорганизирано въстание, известно като Националният съпротивителен фронт (NRF), се появи в части от провинциите П. и Б. през първите месеци на талибанското правителство. В района на Б. в С.-е П. Маулауи М. М. се разбунтува срещу талибаните, след като беше уволнен от поста шеф на разузнаването в провинция Б.. Бързият и ефективен военен отговор на IEA на тези бунтове демонстрира военната им сила в А.. Предвид пушунското мнозинство и политическото им влияние в IEA, пушунският етнос обикновено се свързва с талибаните. Някои политически групи в изгнание, които не се идентифицират като „пушунци“, критикуваха етническите пристрастия на талибаните след превземането им. През отчетния период няма индикации за въстания на въоръжените сили, различни от защита срещу терористичните актове на IS-K. Докато талибаните като партия имат недостатъчна вътрешна сплотеност и чести разногласия, опозиционните сили, с които се сблъскват, изпитват организационна слабост и лидерска криза. Въпреки толерантността на талибаните към малцинствата, религиозните малцинства пострадаха много и им беше отказана автономия. Съобщава се, че бойци, принадлежащи към талибаните и Ислямска държава в провинция Х. (ISKP), са се сбили в провинция Г. на 13.10.24 г. Талибаните твърдят, че трима високопоставени членове на ISKP са били убити. Неизвестни нападатели нападнаха превозно средство в провинция Ф. на 17.10.24 г., като убиха или раниха единадесет души. Двама талибани са сред жертвите. Според собствената си сметка Фронтът за свобода на А. атакува входната врата на талибанското вътрешно министерство в К. на 18.10.24 г., убивайки четирима талибани. Около 30 души бяха публично бичувани в редица провинции между 13.10. и 17.10.24 за предполагаеми

престъпления като "незаконни отношения", хомосексуални отношения или корупция. Въпреки наличието на данни за свързани със сигурността инциденти, то от съдържащите се в административната преписка справка не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че доколкото в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително, каквото то не е, видно от събраната информация. В конкретния случай за **З. Ш.** не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че **З. Ш.** би станал специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението му елементи, в т.ч. такива, свързани с работата му като данъчен в провинцията в която е живеел. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики. **З. Ш.** не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл.9, ал.6 ЗУБ, доколкото **З. Ш.** е пълнолетен и нежен, нито обоснова по чл.9, ал.8 ЗУБ. Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че декларираната от **З. Ш.** причина да напусне А. е личен, социално-икономически характер и е извън обхвата по ЗУБ.

Въз основа на съобщените от кандидата обстоятелства при интервюто обосновано и правилно като действителен мотив да емигрира е изведен стремежът му да се установи в страна с по-висок стандарт/в 3. Европа-Германия/, с оглед на което не е бежанец, а мигрант – лице, което доброволно е напуснало страната си, за да се засели другаде по причини с личен характер и икономически съображения съгласно т.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на СВКБООН. Индивидуалните фактори **З. Ш.** да иска закрила както отделно, така и кумулативно взети предвид, заедно с общата обстановка в А., не очертават риск от преследване, специфичен и/или общ, при негово връщане на афганистанска територия в разрез със забраната по чл.33, ал.1 от Женевската конвенция от 1951 г. и чл.13, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС. Противно на изложеното в интервюто, че жалбоподателят се е разболял и решил да остане в Р.България. По делото е представена справка от ответника/л.32/, че молителят е осъден за извършено престъпление от общ характер при опит да премине българо –сръбската граница и практически жалбоподателят е подал молба за закрила след като е бил задържан и осъден по наказателно дело.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не се произнася по дължимостта им съгласно чл.143 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **З. Ш.**, род. 23.08.1982г. в А. общ. М., етническа принадлежност - пащун, вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - женен, ЛНЧ [ЕГН], с адрес: гр. С., ул. „проф. И. Г.“ №29, против Решение №1915/25.02.2025г. на Председателят на ДАБ при МС с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

съдия: